Paul Csavdari

Slujirea ca mod de viață, nu ca jertfă unică

Cum teologia ulterioară a ascuns mesajul viu al lui Isus

Puține pasaje din Evanghelii au fost mai subtil deformate – și cu efecte mai grave – decât acela care spune:

- „Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți."

La prima vedere, pare o afirmație nobilă despre dăruire și umilință. Dar, privită atent, ea conține o logică străină de întreaga învățătură a lui Isus despre viață, slujire și Împărăția lui Dumnezeu.

1. De la slujirea continuă la un act singular

În învățătura lui Isus, slujirea nu este un eveniment, ci un mod de existență. Ea descrie cum funcționează viața în ordinea lui Dumnezeu: a sluji înseamnă a trăi corect, a fi folositor, prezent și responsabil față de ceilalți.
Slujirea nu poate fi redusă la o singură acțiune, oricât de dramatică, pentru că din clipa în care viața încetează, încetează și slujirea. Moartea nu slujește nimănui; numai viața slujește.

Formula „Fiul Omului a venit să-Și dea viața" introduce o viziune străină – aceea a unui act unic, încheiat, de sacrificiu. Nu este limbajul lui Isus, ci al unei teologii ulterioare care avea nevoie de o tranzacție, nu de un mod de viață.

2. Întreruperea unei idei false de „misiune"

În dialogul cu ucenicii, Isus explică limpede: mărirea în Împărăție nu înseamnă putere, ci slujire. Dar inserția „și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți" răstoarnă sensul: face să pară că scopul vieții Sale a fost să moară, și că prin acea moarte lucrarea s-a încheiat — „odată pentru totdeauna".

Or, Isus nu a vorbit niciodată despre viața Sa ca despre un proiect care se termină în moarte. El a vorbit despre o Împărăție care urmează să fie inaugurată, despre o formă de viață care continuă dincolo de moarte.
De aceea repeta: „a treia zi va învia." Învierea, nu crucificarea, este dovada că slujirea nu se oprește.

A sluji nu înseamnă a muri pentru alții, ci a trăi pentru alții. Crucea nu este scopul vieții Lui, ci consecința fidelității Sale față de adevăr.

3. Cum a schimbat Pavel centrul mesajului

Teologia paulină a mutat accentul întregii Evanghelii pe cruce: mântuire prin suferință, răscumpărare prin sânge, justificare prin moarte.
În acest cadru, mesajul viu al lui Isus – Împărăția ca viață trăită în adevăr și slujire – a fost redus la o introducere. Nu mai contează ce a spus sau ce a făcut, ci doar că „a murit pentru tine”.

Aceasta este inversarea decisivă: viața devine drum spre moarte, deși în învățătura lui Isus moartea era doar trecerea în viața deplină.

La fel și pasajul cu „paharul” și „botezul” urmează aceeași logică: transformă suferința într-o calificare pentru glorie, ca și cum locul lângă El s-ar câștiga prin durere. Așa se naște o teologie a martiriului și a pasivității, care ascunde etica vie a slujirii active.

4. Adevărata structură a Împărăției

Când Isus spune „Între voi să nu fie așa”, el definește o ordine cu totul nouă.
În Împărăția lui Dumnezeu, măreția nu este puterea, ci indispensabilitatea. Cei mai de vază nu sunt cei care domnesc, nici cei care suferă mai mult, ci cei a căror slujire este cea mai vitală pentru ceilalți.

„Locurile de la dreapta și de la stânga” nu sunt trepte de onoare, ci locuri de responsabilitate. Cei mai aproape de Isus nu sunt cei care mor ca El, ci cei care trăiesc ca El – adică trăiesc pentru ceilalți.

De aceea teologia „jertfei unice” este nu doar incompletă, ci contradictorie: ea închide tocmai activitatea pe care pretinde că o glorifică. Dacă slujirea s-ar opri odată cu moartea, Împărăția s-ar prăbuși.

5. Adevărul care rămâne

Revelația lui Isus nu vorbește despre un Dumnezeu care acționează o singură dată, ci despre o viață care slujește neîncetat. Învierea nu este compensația pentru moarte, ci confirmarea că viața nu se întrerupe.

Etica Împărăției nu spune: crede că El a suferit pentru tine, ci: învață să slujești cum slujește El – pentru totdeauna.

A fi aproape de El nu înseamnă a participa la moartea Lui, ci a participa la viața Lui. Cel ce trăiește pentru a sluji este deja lângă El.

Concluzie

Formula „să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” a înlocuit o etică vie cu o teologie închisă. A transformat Evanghelia dintr-o chemare la adevăr trăit într-un contract de crez.

Isus nu a venit să înfăptuiască o jertfă; a venit să întrupeze slujirea ca mod de existență.
Împărăția lui Dumnezeu nu se sprijină pe amintirea unei morți, ci pe continuitatea unei vieți care nu încetează să slujească.